

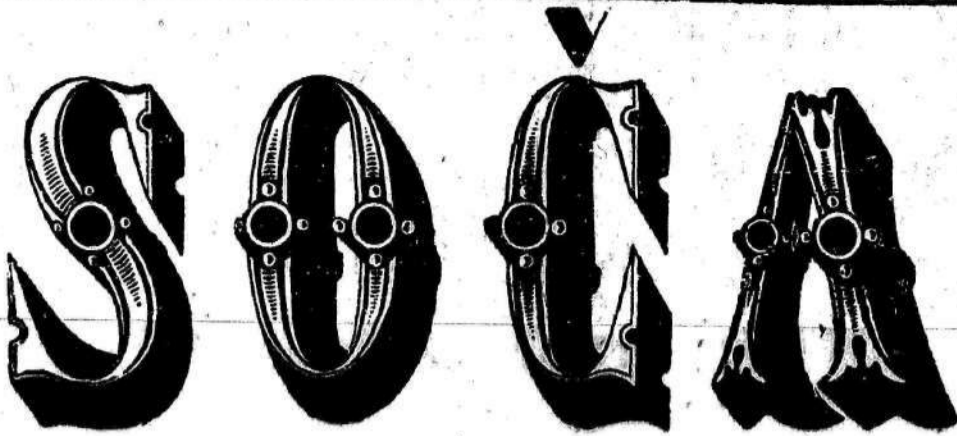
„Soča“ izhaja vsak četrtek in velja s pošto prejemanja ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto . . . . . f. 4.50
Pol leta . . . . . „ 2.30
Četrť leta . . . . . „ 1.20

Pri oznanilih in prav tako pri „poslanicah“ se plačuje za navadno trisporno vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krat
7 „ „ „ 2 „
6 „ „ „ 2 „

Za večje črke po prostoru.

Posamezne številke se dobivajo po 10 soldov v Gorici v tobakarni v gosposki ulici blizu „treh kron“. — v Trstu v tobakarni „Via della caserma 60“.

Naročnina in dopisi naj se blagovoljno pošiljajo pod naslovom: Viktor Dolenc v Gorici. — Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno frankujejo. — Delalcem in drugim nepremožnim se naročnina znižuje, ako se oglase pri uredništvu.

Glasi slovenskega političnega društva goriškega za brambo narodnih pravic.

Odbor pol. društva „Sloga“ vabi s tem vse volivce slovenskega velicega posestva, da bi se sešli pred volitvijo dne 11. t. m. ob 9. uri zjutraj v gostilnici „FAJFERJEVI“ na Korenu v Gorici, kder se razdelé nam došla pooblastila.

Odbor nar. pol. društva Sloga.

Volivcem velikega posestva!

V saboto dne 11. t. m. je zopet jeden prevažnih dnij za nas goriške Slovence. Voliti se imajo, kakor smo uže v zadnji številki našega lista naznanili, za volilno kurijo velicega posestva slovenskega trije poslanci v deželni zbor goriški. Ker menimo, da nij nikoli dovolj opominjanja in svarjenja, da se varujemo pred narodnimi (?) in tujimi zakotnimi in zaherbntnimi agitatorji, ne bodo nam zamerili naši slovenski veliki posestniki, če tudi še danes resno besedo o tej prevažnej volitvi izpregovorimo.

Nevarnost velika nam preti od italijanske strani, katera najberže čez vse kriplje na to dela, da bi tudi za naše slovensko veliko posestvo spravila svoje njej popolnem priveržene ali vsaj povoljne kandidate v deželni zbor. Čudil se bode marsikedo tej bojazni; a kedor vé in pozna volilni zapisnik velicega posestva slovenskega, izprevidel bode, da je naša bojazen kaj opravičena. Pomisliti moramo, da se nahaja v volilnem zapisniku 156 volivcev, med katerimi se nahaja popolnem zavedenih in mlačnih narodnih možakov samo 90; drugi so pa vsi italijanski. Če se tedaj naši slovenski veliki posestniki ne udeležijo osebno, ali, in mej temi jih ne sme biti preveliko število, le s pooblastilom, nastane gotovo za nas velika nevarnost, da propademo v tej volilni kuriji ter da nam Italijani vsilijo svoje nam skoz in skoz protivne poslance.

Izprevidel bode pa tudi vsak, kdor ima le količkaj razuma, da je treba biti vsem slovenskim volivcem velicega posestva tudi jedinim in složnim, ako hočemo prodreti z našimi narodnimi kandidati.

Zakaj pa svarimo in opominjamo, da smo složni? Za to, ker se žalibog nahajajo tudi mej našimi narodnjaki, če jih bodemo odslej smeli tem prištevati, taki ljudje, kateri so le toliko časa narodnjaki, dokler velik zvonec nosijo. Takim možem dopada se le toliko časa biti mej narodnjaštvom, dokler se jih spoštuje kot goriške pervake. Možje, veliki posestniki, pred takimi kačami svarimo Vas, kajti taki hlinijo se Vam v obraz prijatelja našega naroda, a za herbtom obnašajo se Vam nič manj, nego narodno. Pred odkritim protivnikom varujemo se lahko, ker ga poznamo, a za herbtom pademo v past, če ga o pravem času še ne spoznamo. Naša dolžnost proti goriškim Slovcem in proti vsemu slovenskemu narodu je, da Vas opozorujemo na eksistenco tacihi mož mej našimi narodnjaki, in želimo le, da tudi Vi izprevidite nevarnost ravnanja tacihi narodnih protivnikov, in se varujete njihovih prigovarjanj in nasvetov. Kdor je pošten in odkrit narodnjak, ta se ne boji javno ugovarjati temu, kar se mu ne dozdeva pravo, in ne hodi svoje skrivne in postranske poti.

Če je kedaj bilo treba, da postopamo složno, treba je gotovo sedaj pri volitvi treh poslancev velicega posestva slovenskega. Toraj varujmo se vsake razpertije navzlic tolikej nevarnosti in bodimo složni.

Gospod Daniel Godina, župan ajdovski, odpovedal se je kandidaturi v velicem posestvu, ker mu čas nikakor ne dopušča, prevzeti častno to službo. Odbor narodnega političnega društva „Sloga“ postavil je po resnem posvetovanji in iz tehtnih uzrokov mesto njega kot kan-

didata za veliko posestvo Ignacija Kovačič-a, župana pri sv. Luciji na mostu na Tolminskem. Priporočamo Vam toraj, da jvolite pri volitvi slovenskega velicega posestva dne 11. t. m. sledeče gospode:

dr. Alex. R. Rojic, posestnik v Gorici,

A. Malnič, župan kanalski in veliki posestnik,

Ignacij Kovačič, vel. posestnik na Tolminskem.

Vsi ti gospodje obljubili so možato in neustrajljivo zastopati narodne in materialne interese naših goriških Slovencev. Volite jih toraj složno in dobro bode preskerbljeno za naš slovenski narod na Goriškem.

Jugoslovansko bojišče.

Dne 29. oktobra bil je oni osodepolni dan, katerega so bili Serbi pri Djunisu pobiti in nazaj verženi. Le na videz bolj začel je tega dne Fazli paša bombardirati Aleksinac, brez da bi se bili Serbi za to kaj posebno zmenili, mej tem pa sta Hafiz in Sulejman paša po kratki kanonadi z vso silo preko potoka Djuniska udarila na Trubarevo ter po prav hudem in ljutem boju vergla Serbe iz vseh njihovih pozicij vzešči jim deset topov, katerih niso mogli Serbi še o pravem času spraviti v varen kraj. Na to zapustili so Serbi tudi Aleksinac, brez da bi jih bili Turci posebno nadlegovali, in umaknili so se proti Deligradu, ob enem pa so podrli tri mostove, katere so bili ob svojem času napravili čez Moravo. Turci pa so potem navalili se proti Aleksincu, katerega so posedli.

Po bitki pri Djunisu umaknil se je jeden del serbske vojske pod Horvatovičem proti Gaglovi in Kruševcu, mej tem ko se je glavna vojska pod Černajevem obrnila proti Deligradu in Ražanju. Turci podili so hitro za Horvatovičem a pri Gaglovi uže so naleteli na hud upor; vnel se je precej ljut boj in o pravem času še prišel je Lazar Antić, kateri je bil uže pri Kuršumlju na Turškem, ter je pripomogel, da so bili Turci pošteno nabiti in nazaj verženi. Poročila v raznih listih pravijo, da so imeli Turci v tej

LISTEK.

Tovariš Wörthski.

(Povest iz nemško-francoske vojne)

(Slobodno po nemškem.)

(Dalje.)

IV.

Na Silvestrov večer leta 1870 bilo je veselje v hiši nekedanjega mesečnega oštirja. V velikej sobi te krčme zbrali so se vaški fantje, pili so ga in igrali karte tako dolgo, dokler nij zvon v turnu jel biti polnoči in ob enem naznanjati nastoplo novo leto. Na to so šli s pokanjem možnarjev naznanjat prihod novega leta, pa tudi marsikateri deklici so zapeli „podoknico“ ter jo tako prijetno iznenadeli.

V bližnji sobi pa je sedela „mesečnega oštirja“ družina pri mizi, da bi Silvestrov večer, kakor po navadi, slovesno praznovala. Strijc Tone sedel je za mizo s prazničnim oblačilom in belim brezirokavnikom, poleg njega so se vrstile različne tete, potem strijčniki in na konci mize bil je prazen prostor za Milko, katera je imela malo časa, da bi sela, ker je morala zbrane pogostovati.

Velike ribe in pečenka, katera je bila polagana na mizo in neprenehljivo delo strijca Toneta, kozarce ubranih na novo polniti, vse to je kazalo dovolje jasno, da si družina a večer ničesa ne pusti manjkati.

Pogovor se je sukal o najnovejših dogodjajih, o zaročbi soscedove hčeri z gozduarjem, o prvi pridigi novega kaplana in drugih takih slučajih novejšega časa.

Strijc Tone nij bil danes tako čmeren, kakor po navadi, baš nasprotno: še nikedo ga nij videl tako veselega, kakti je bil danes. Od časa do časa pošepetal je strijčnikom in tetam kaj v uho, na kar so ti vjemajoč se z njim z glavami prikimali in čudno namežgetovali delajoči Milki.

Deklica je pač slutila, da o njej govorijo, vendar nij mogla vedeti, kaj ostri oskrbnik o njej pravi.

Ko je ravne zadnje prišlo na mizo še pareče se kuhano vino in sladkarije, vsela se je tudi Milka k gostom in je sprejela vse hvalnice, s katerimi so jo gostje obsipavali zaradi njenih izvrstnih poskušanj v kuhinjski umetnosti.

Strijo Tone pogladi si pervikrat zmršeno brado, kakor je zmirom storil, če je hotel kaj važnega povedati.

Vsi ga pogledajo pričakovaje, da skoro kaj pove. Pogladišči si še enkrat brado, dé po tem: „Zadnji dan tega leta je vender še nekaj dobrega prinesel, Jakob je danes kakor ranjenec, a vender čvrstega duha prišel iz vojne domov k staršem. . . . Veš li,

Milka, katero je bilo njegovo prvo prašanje, ko je dospel v vas?“

Deklica zarudi in se obrne s obrazom od opazujočih tet in strijčnikov.

„Prvo prašanje njegovo“, nadaljuje govoreč, „je bilo po tebi in kako se ti kaj godi!“

Milka nij dala nobenega odgovora, a tudi vsem drugim se je zdelo potrebno — molčati.

„Vidiš Milka“, prične strijc Tone na novo, „človek obrača, bog obrača. Ti si Franja zelo gubila in moreda ti je še danes na srci, pa pri vajinem znanji nij bilo sreče in zdaj je Franjo — mrtev in nič več se ne ve o njem, še tega ne vedó, kje je pokopan. . . . Jakob pa se je vrnil iz boja in bo sedaj skoro gotovo prosil tvoje roke. . . . reci: kaj boš storila? Pomisliti moraš, da se staraš in skrbeti ti je za to, da doboš moža, samica vender ne bodeš hotela ostati. . . . Nočem ti sicer denes celo pridigo peti, odrašena si, pomisli sama! A bodi pametna, pozabi nrtvega, katerega z vso ljubeznijo ne moreš več prubrditi v živenje, katerega pak čestiti moreš kot žena drugega? Vzemi nazadnje tudi meni skrb za svojo bodočnost iz ramen!“

Tako dolgo in mehko strijc Tone Milki še nikedar nij govoril!

Če bi bil strijc jej trdó govoril, ondaj bi ga deklica bila gotovo enako zavrnila, a ker je bilo temu baš naopak, jo njegov mirni govor omeči.

bitki poleg Gaglove jako občutljive izguše, kar je tudi verjetno, ker so Turci prav divje napadali Serbe misle, da imajo le s Horvatovičev vojsko opraviti, katera se mora kmalo umakniti, ko je v istini v odločilnem trenutku dospel Lazar Antič na bojišče, in se svojimi kerdeli odločil bitko.

Uže so mislili Turci zopet prodirati na vse strani, a v tem hipu dojde jim brzozavno poročilo iz Stambula, da je Turčija sprejela vsled ruskega ultimata brezpogojno dvomesečno premirje, ter da zakazuje, naj se nemudoma bojevanje obustavi. S tem je toraj vsaj za dva meseca obustavljen boj mej Serbi in Turci, ker so tudi Serbi privolili v določeno premirje.

Po odhodu Kerim paše iz Spuza in Podgorice proti Skadru uderli so Černogorci hitro proti Podgorici in pretergši zvezo Podgorice s Skadrom začeli so bombardirati Podgorico z onimi topovi, katere so dobili v Medunu. Mej tem pak sklenilo se je premirje mej Serbijo in Turčijo, kateremu je tudi Černogorci pristopila. Ker se smatrajo tudi hercegovski ustaši kot del črnogorske vojske in je tudi za nje veljavno premirje, bode tudi na črnogorskem in hercegovskem bojišču počivalo orožje dva meseca. Izstradano Nikaičane in nikaičko posadko preskrbljala bode tačas Černogora se živem. Prašanje je le še, kaj bode počenjala Despotovičeve čete. Ob svojem času tirjala je Rusija, naj velja premirje, katero se ima skleniti, tudi za Bosno. Beržkone je toraj z dvomesečnim premirjem končano tudi bosensko vojskovanje. Kar se bode odslej naprej godilo gledé bojnega polja, prinašali bodemo v političnem pregledu.

Dopisi.

V Gorici, 8. nov. (Izv. dop.) — Volitve za terge, mesta, kupčijsko zbornico in za italijansko veliko posestvo. Predno počnemo poročati o izidu imenovanih volitev, naj nam bode dovoljeno nekoliko besedic izpregovoriti o slabo podučnem ali pa zlobnem dopisniku teržaške „Triester — Zeitung“. Kdo da je ta mazač, ne vemo za gotovo, dozdeva se nam le, da ga poznamo — sicer nij nam za osebo, ampak samo za stvar. Pisal je namreč nekdo iz Gorice v „Triester Zeitung“, da je naš urednik g. Viktor Dolenc pri volitvah za občino na Krasu sijajno propal (prächtigt durchgefallen), kar nij nič resnično, ker se je g. Dolenc uže nekaj dni pred volitvijo kandidaturi odpovedal iz urókov, katere smo uže na tem mestu omenili. Nadejamo se toraj da sl. uredništvo „Triester Zeitung“, če mu je kaj ležeče na resnici in če hoče biti pošteno, desavuirá svojega goriskega dopisnika in prekličie one neresnične besede, katere mu je pisal ta goriški dopisnik gledé kandidature urednika „Soča“.

Kar se tiče volitev za terge in mesta, nij nam treba na dolgom poročati, ker so se prav na gladkem brez vsake agitacije veršile. V Tolminu voljen je bil dvorni svetovalec g. Andrej Winkler; v Gorici sta bila jednoglasno izvoljena desedanja poslanca grof Coronini in dr. Maurovich; v Červinjanu je bil voljen namestnik baron Pino in v Korminu, kakor nij moglo biti drugače, dr. Deperis. Pri volitvi za kupčijsko zbornico bilo je pa drugače. V tej volilni kuriji je bi-

Zdaj stoprv je prišlo zaželeno prašanje v prvi tek. Strijčniki in tete so na dolgo in široko pojasnjevali, kako zelo dobro bi bilo, da bi se Milka z Jakobom omožila, tako da je deklica bila uže vsa zmotjena in je, vstaviš, šla v svojo spalnico.

Prihodnjega dne — bilo je novega leta dan — pride Jakob iz Unterbihla doli k „srpu.“ Slab je še bil in bled, in roko je imel obvezano. Milki je pravil prav prijazne besede, katere je seveda le z veliko nejevoljo poslušala.

Kolo je bilo prišlo v tek in nij se dalo tako hitro ustaviti.

Prihodnji tedni bili so trdi za Milko, kajti Jakob je od dne do dne k njej zabajal, govoril jej je medeno-sladko ter skušal na vse mogoče načine, da bi se jej prikupil. Strijc Tone in vsi v družini so silili in silili, naj „brdkega fanta“ vendar ne odganja in naj skoro privoli, da se napravi ženitovanje.

A Milka nij mogla ljubiti tega vsiljenca, kajti njeno srce je še bilo polno spominov na ljubljene Franja, in mračna slutnja jej je dejala, da je vendar se mogoče kako „svidanje“ in da moreda grešani ipak še nij zgubljen, mrtev!

Toda teden za tednom je potekal in še nij bilo o Franji nobenega sporočila. Vaščani so ga vsi imeli za mrtvega, njegovi starši so se celo oblekli v črno in so plačevali za maše v njegov dušni blagor.

Marsikako bitko uro tihe žalosti mislila je Milka na to, da je up njenega srca bil vendar le goljufjen in da na tem svetu nikedar več ne bo videla ljubljene Franja. Ne manjše bolestno je bilo za njo tudi nenasitljivo prigovarjanje strijca Toneta in vse družine, da se skoro odloči v zakon z Jakobom,

la osigurjena volitev dosadanega njenega zastopnika barona Ritterja; za drugega kandidata je pa nastala mej udi kupčijske zbornice živahna agitacija. Jedni so bili za zemljemercu Gasserja, drugi pa so delovali na vse kriplje za dr. Nardini-ja. Voliti so morali dvakrat, ker sta imela pri prvi volitvi dr. Nardini in Gasser vsak po osem glasov; pri drugi ožji volitvi odločil je pa Gasser sam izid volitve, glasovaje za-se samega. — Kaj živahna volitvena agitacija je bila v velikem posestvu italijanskem. Grof Pace sklical je bil prešli povedeljek vse italijanske velike posestnike na pogovarjanje in posvetovanje o volitvi treh poslancev za veliko italijansko posestvo v Romans na Furlanskem, katerega se je udeležilo nad 60 velikih posestnikov. Slo je posebno za to, ali se ima zopet voliti dosednji zastopnik velicega ital. posestva v deželnem zboru vitez dr. Pajer. Zborovanje, katerega se je dr. Pajer osebno udeležil, bilo je bajé jako burno in povedala se je dr. Pajer-ju marsikatera, grenka beseda, ali opravičeno ali ne, to prepuščamo drugim sodnikom. Tudi denanjšna številka tukajšnjega „Isonzo-a“ brala mu je oistre levite in mu očitala nekatere njegove grehe. Ob enem objavila je kot liberalne in pronocirano italijanske kandidate Alex. plem. Claricini-ja, Raf. dr. Vicentini-ja in dr. Verzegnassi-ja. Danes je bila volitev in voljeni so bili Benardelli z 46, dr. Pajer z 45 in grof Strassoldo z 45 glasovi, mej tem ko so Isonzo-vi kandidati dobili Alex. plem. Claricini 43, dr. Verzegnassi 43, in dr. Vicentini 38 glasov.

Slovenske velike posestnike, posebno briske, opominjamo in svarimo, naj se varujejo pred onim narodnim odpadnikom, kateri se je uže pri zadnji volitvi za občine goriske okolice pred deželno dvorano, poslan od tukajšnje italijanske ultra—stranke, mešal med naše narodne volivce in delal na to, da bi propali kandidati pol. društva „Sloge.“ To človeče klati se tudi sedaj po Berdih in prigovarja volivce velicega posestva, naj nikar ne volijo kandidatov, katere postavljajo naši pošteni narodnjaci in „Sloga“, ampak naj dajo svoje glasove baronu „Tacco.“ Varujte se toraj Brici tacih prileznjencev in zapodite jih od sebe, kajti taki ljudje vas le tačas poiščejo, kadar vas potrebujejo, haska vam pa nikdar ni najmanj ne napravi-jo, ker skerbijo le za-se. Če je kedo izročil temu človeku svoje pooblastilo, naj ga prekličie, ako je še čas; če ne, nas se pa udeleži osebno volitve tem gotoveje, ker s tem postane poobstilo neveljavno. Dakle bodite na oprezu in ravnajte se po tem, kar vam svetuje „Soča.“

Iz Šempolaja 26. okt. To je prvi dopis iz tega kraja. S ceste, ki pelje v Trst, zagledaš proti severo-vzhodu zmeren zvonik na videz kakor na pečini okraj kolodvora blizo eno četrt ure. Nekaj višje od postaje te spremlja prijazna cesta, ki drži v Komen. Na levi stoji Šempolaj, vas ne velika, ali zavoljo izvrstne lege prav prijetna, tudi jo obdajajo posebno proti jugu in zahodu rodovitne poljane. Toda — pst, da bi me ne slišal g. finančni minister, da rodovitnost hvalim. Prebivalci plačujejo, kolikor mogoče, redno svoje davke, in ne godrnjajo, ker vejo, da se mora dati cesarju, kar je cesarjevega. Oni se pečajo s poljedelstvom in so pridni gospodarji, kakor tudi oni v bližnjem Praprotu, ki spada pod Šempolaj. Reči se tudi mora, da se že zavedajo v slovenskih rečeh. S posebno zadovoljnostjo boš čul krepke slov. pesmi. Strastnih prav-

Šest tednov je uže bilo minilo od Silvestrovega večera in še nij bilo o Franji nobenega glasú. Jakob pa je toliko bolje se prizadeval, da bi deklica vendar enkrat rekla „da“, a Milka čutila se je dovolje močno snubaču se vstavljati; ne tako nenehljivemu prigovarjanju in silenju sorodnikov.

Posebno pa je bil strijc Tone jezen, ker Milka se nij hotela udati in krega nij manjkalo pri hiši.

Položaj Milkin postal je med temi razmerami neznosen, tako da bi moralo še manje občutljivo srce pod temi grenkimi napadi obneomči.

Strijc Tone, kateri je brezobzirno svojemu cilju sledil, prepračil se je, da deklici moč vedno gine, in da se ne bo več mogla dolgo braniti Jakoba. „Ze-lezo se mora tolči, dokler je gorko,“ rekel je in nadaljeval napade na ubogo Milko.

Mučeni v hiši, brez materske prijateljice, z bodljivim besedam in posmehu izpostavljenaj, morala je ura priti, ko je revica kobni „da“ izgovorila, a to le za to, da bi si miru enkrat zadobila!

Strijc Tone jo bil od te ure ves drugi, in še tist moment poslal je hlapca v Unterbihel sporočat Jakobu veselo novico, da ga je Milka vendar enkrat zadovoljna.

Novica o tem zaobljubljeni se je kmalu raznesla po vasi in tudi v Unterbihlu je bila uže vsem znana. Strijc Tone pa je povabil v nedeljo popoldne množino prijateljev in zancev iz obedevh vasij v krčmo „k srpu.“ Pri polnih kozarcih in veselej družbi se je namerjavalo praznovati zaobljubljenaje Milke z Jakobom.

darjev in rogoviležev boš tukaj zastopnik iskal, kakor tudi ne hinavščine. To! skor bi ne bilo policijskega nadzorstva, pametno in mirno je vse; ker ob času ave marije je vsaki gospodar z družino v svojej hiši. Pogledimo v cerkev o službi božjej. Ni, da bi imel kdo posebne zasluge v tem, ljudje so vsled svoje pamei, pridni obiskovalci, pobožni sami na sebi. Orglanje in petje je vse hvale vredno, umetno. Če še nimaš skorje okoli srca, boš zadovoljen poslušal. G. Stanec orgla v splošno zadovoljnost, tudi pevcem moramo zaslužno hvalo izreči. In to je prav. Kar se v božjo čast stori, to cvete, poganja, donaša sad in vekša tudi narodovo slavo. Kakor se vidi iz prizadev novejih društev za povzdigo cerkvenega petja po svetu, dopadalo je bogu, izvoliti in navdihniti posvetne in spretne može, da mu čast na vredniši način pojó v posvečenih vežah, kakor je bilo to dozdej. Naj nam kdo ne reče še, da to noveje navdušenje za cerkovno petje ni od samega Boga. Ta slava se ve, gre nemškim in slovenskim društvom, našemu Slavcu, ki bi ga že nekteri skriti (pa nam očitni) zavidniki zakopali. Ti slepci ne vejo, da so zgodovinski letniki zmirom odprti, in da pridne roke njih sramoto va-nje pišejo. Kdor sam nič ne zna, tak ima veliko žolč. Vendar zadosti. — Šempolaj ima tudi svoje županstvo. Tukaj ne moremo zaslug vsacega omenjati, povejmo pa za zljaj le, da je tukaj občinski glavar gospod Janez Vodopivec, mož, ki ga zarad poštenja in in drugih lepih lastnostij mora vsak spoštovati, ki pride ž njim v kako dotiko. Prost vsake strasti in malenkostnarije vodi svojo občinsko ladjico z mirnim neutrašenim ocesom. Da je v strogem zmislu narodnjak, ker bere svoj časopis in spada k mlajšemu se zavedajočemu zarodu, to prav radi tu napišemo. Ne, da bi ne bili imeli drugi župani pred njih svoje zasluge, opomniti gre da g. J. V. v svojej resnicoljubnosti že tudi marsikako staro napako odpravil v društvu se svojim enako resnicoljubnim starešinstvom. Tudi g. županu so nekatere ljudske pijavke trn v peti, o kakoršnih so cenjena „Soča“ i drugi časopisi že večkrat poročali. „I tempi son passati, quando Berta filava.“ Prav, po časih in potrebah se je treba ravnati. — Če se primerno nastopiš, uživaš s Šempolaja lep razgled. Kak pesnik par excellenc bi imel tu lepega gradiva, in sam Homer bi si lahko domislil v bližnjem Ogleji razvaline veleslavnega Iljona pa tudi Ossijau, drug Homer, bi odtod lahko pital svojo fantazijo. Kdo bi neki takim možem to branil? Živela fantazija v službi uma, ukljub vsem hromim suhoparnežem in hlapcem denarja! Nedaleč jadransko morje, v nekoliko oddaljenosti visok črn zvonik, mlajšemu Ogleju čuvaj nad historičnim krajem, od ktereja nam zna zgodovina toliko žalostnega povedati. Spodaj pod Šempolajem Nabrežina, in nekoliko dalje Križa gosto nasejana bele in lepe hiše na izvrstno lepej in prijaznej višavi. Daleč okoli od narave ovenčane poljane in le tu in tam dol do našega morja spominja te kaka kamenita pleša, da si na Krasu. Dan se nagiba, solnce se bliža morskemu zrkalu, barkice plavajo k domačemu bregu, tihota se niza na dolino, ptice so omolknile; glej, že se je solnce skrilo v valove. Duh Atilov, se mi pozdeva, še podiranje hoteč in skripajoč, da se reži mi iz oglejskih krajin. Ulezi se pošast, ker nimaš tam več ničesa podirati. Umakni se drugim, ki niso Atile, pa še radi podirajo po svetu še huje, ko bi ti, pa ne ko ti, ki si bil očiten junak; ti podirajo iz zasede, na skrivšem, kakor ničemurni tolovaji in sužnji svojih strasti. Ljubi bravec! Iz tvoj sanj te zbudi kak glasen „lukamatija“, ki pod Šempolajem ravno drdra ponosno v krasno postajo. Glej, njena prostorna poslopja z restauracijo vred so prav po meščanskem kroji in stilu. Tukaj dobiš, če imaš kaj duha v možnji, prav okusne reči pod zob; pa tudi vino (teran) in pivo, da sušo na lep način odpraviš. Glej, svetilniki na postaji so oživeili, snažno mestice v lučih je vstalo. Lahko noč! Ti pa Šempolaj, rasi in krepki se — z Bogom!

Trst, 7. novembra. (Volitve. — Nova luka. — Beseda v tržaški in rojanski čitalnici. — Gledišče. — Tergovsko.) Agitacija za prihoduje volitve v deželni zbor je uže začela; okoličani so nekda uže postavili svoje kandidate in jih bodo v prihodnjem listu „E-dinosti“ proglasili. Jaz sicer nijsem posebno radoveden in se nijsem natanjko informiral o bodočih zastopnikih; le slučajno sem slišal imenovati Nabergoja, Gerjupa iz Proseka, Nadliška, Klodiča, dr. Bizjaka, Burgstallerja, nekega Sterleta, uradnika pri eni banki, rodoma Slovenca, pa ne vem, če tudi čutoma. Tudi v nekaterih mestnih okrajih bodo Slovenci v porazumu s patrijotičnim društvom postavili svoje slovenske kandidate in slišijo se imenovati kot kandidatje v mestu Gorup, A. Lavrič, trgovec Kastelic, Lazar, nek obrtnik Dolinar, trgovci: J. Dolenc, Pipan in drugi. To so one menda osebe, izmed katerih jih bo treba izbrati nekda 10; torej bodo Slovenci, če se bodo držali disciplinno in se količkaj potrudili v prihodnjem mestnem, oziroma dež. zboru, tako močno zastopani, kakor še nikdar poprej. Jaz bi to iz srca želel, ker pa poznam mlačnost Slovencev v mestu, bojim se, da bo prav težko šlo.

Pregledal sem te dni volilni imenik in se prepračil, da je v Trstu čez 300 slovenskih volivcev v 3.

in 4. razredu; ko bi ti ljudje le količkaj pritisnili, ter jim pomagali še drugi tukajšnji slovanski volilci, pa bi postali Slovenci v Trstu tako važen faktor, da bi lahko odločevali zmago ene ali druge stranke. Za zdaj so se Slovenci združili s konservativno-vladno stranko in imajo popolnoma prav, kajti od Lahonov nimajo pričakovati najmanjše pravice in z njimi imajo Slovenci tudi stare račune. Vendar pa se tudi Lahoni upajo škeleti v okolico, kar je nesramno z ozirom na vsakdanje dogodke in na njih občeznane težnje, da bi namreč okolico poitalijancili. Sliši se namreč, da hud lahon Mauroner rogovoli po okolici in se na vse mogoče načine prikupuje volilcem, da bi ga volili kot svojega zastopnika. Najbrže pa ta gospod zastopnik trosi, kajti okoličani se ne dajo več prevariti, skušeni imajo dovolj, da lahko ločijo svoje prijateljeve.

Gledé gromenjenih kandidatov sem slišal marsikako. Večinoma se dopadajo Slovencem, le Sterle nij nekaterim nič prav po volji; mož je nekda dozdej pri magistratu moledoval zo eno službo, in se nij sploh za slovenstvo prav nič zanimal; a kakor Savel postal je čez noč Pavel in obeča daues Slovencem v okolici vse mogoče in nemogoče. To ima nekaj pomena, pravijo naši politikarji pri kavi.

O Klodiču govoré v obče se spoštovanjem, pravijo da je sicer uradnik, a dober Slovenec in da bo storil, kolikor mu bode mogoče, izdal pa po nikakem ne bode okolice. Dr. Bizjak, pravijo, mora postati bolj odkritosrčen in odločen, pa bode s časoma postal resnično važna osoba. Gorupa želé Slovenci v zboru zaradi njegovega upljiva, saj bi Gorup v resnici lahko odlikoval se v javnosti, da bi bili vsi Slovenci nanj ponosni. Tak mož bi lahko neizmerno koristil narodu. Burgstaller je nekoliko Slovencem pravičen Nemeec, torej bela vrana. Dolinar, Lavrič, Kastelic so manj znani, pa nekda pošteni Slovenci. Vsi drugi so slovenskemu občinstvu uže znani kot iskreni rodoljubje. Naj politično društvo „Edinost“ zdaj sklepa previdno, da bode ložej zmagalo pri prih. volitvah. Vsem okoličanom in tržaškim Slovencem pa svetujem jaz, da se strogo držé tega, kar jim bo nasvetovalo društvo „Edinost“, in da se ne ozirajo na osebne simpatije in antipatije, vsem naj gre le za stvar, v tem slučaju za to, da pride kolikor mogoče Slovencev v mestni zbor, da bodo eukrat Italijani spoznali, da smo tudi mi jako važen faktor tu na obalah Adrije. Osebnó politiko torej na stran, Slovencev čast naj bode vsakemu pri srcu. Če bodo Slovenci in konservativci in vladni privrženci resnično složno volili, se je nadejati, da bo v kratkem odklenalo oni svojati, ki je toliko časa Trst terorizirala, česar bosta vesela še Mikec in Jakec, katerih historična prošlost se nič kaj ne vjema se sedanja sestavo magistrata.

Ker sem ravno pri magistratu, naj omenim, da je magistrat uže sopet prestavil mnogo učiteljev in učiteljic v okolici in da je v Rojanu vpeljal 3. slovenski razred zraven ital. enacega razreda. To je neka mala koncesija Slovincem pred volitvami. Kaj deste, kedo pa bode podučeval v slovenskem oddelu 3. reda? Bonin! Prav oni razupiti Bonin, magistratov ljubljeneec.

Marsikak milijon je splaval po vodi zadnja leta; a tudi v morje so pogreznili v Trstu francoski inženirji mnogo milijonov. Zadnje dni pret. meseca bila je huda burja, ladij je bilo polno v novi luki in pred luko, prve so plesale po luki, kakor orehove lupine, zadnje pa nijso mogle v luko; mej temi so bile mnoge ladije s petrolijem, katerega je v mestu pomanjkovalo. Trgovci dobivali so naročila, pa jih niso mogli izvršiti, vkljub temu, da je bilo več tisuč sodov petrolija v luki, kajti nobena ladija nij mogla izkrcati niti enega soda. Če bi pa burja trajala 1 mesec, kaj potem? Naše manice na deželi bi bile morale poiskati iz mej stare šare lampice za olje in spominjale bi se starih, boljših časov. V stari luki se nij nikoli zgodilo kaj takega, v največi burji je bilo mogoče izkrcati blago. Tako gredo milijoni, davkoplačevalci pa zdihujejo pod bremenom. Sicer se sliši, da vlada ne bo hotela prevzeti nove luke in to bi bilo prav, kakor bi bilo sploh potrebno, da bi južna železnica sopet postala državna in da se sploh vsem društvom vzame monopol sè železnicami, ki imajo služiti le občni, ne pa koristi posameznikov.

V soboto bil je koncert v tržaški čitalnici; zelo se je nekda prav dobro, posebno pa se je dopadal zbor Cigani, katerega so naši pevci še boljše peli, nego Goriški. Vesela novost je tudi ta, da se je te veselice vdeležilo vse polno občinstva in da so se začeli tržaški Slovani nekam bolj gibati ter zanimati za čitalnico; pristopilo je namreč zadnji čas dosti novih udov in če bo število udov tako naraščalo, bode odbor tudi lahko mislil za lepše in prijetnejše prostore. Z dobro agitacijo in nekolikim trudom bo uže šlo.

V nedeljo pa je bila beseda v rojanski čitalnici; predstavljali so resno igro „Mlinar in negova hči“ tako dobro, kakor ne bi se bil nikoli nadejal od tržaških diletantov. Gospod Kurent, kateri je duša dramatičnega odseka, je starega mlinarja dovršeno predstavljaj, prav tako gospodična Hackl mlinarjevo hčer in g. Straus Jankota. Sploh moram pohvaliti vse moči in tudi arrangement. S takimi močmi se bode rojanska čitalnica še dolgo časa lahko ponašala, da je ena mej prvimi na Slovenskem. V kratkem bode v

Rojanu beseda za Lavričev spominek, in bode v tem obziru tudi ta čitalnica pot kazala vsem drugim. Pisal sem Vam bil uže enkrat o tukajšnji operi; zadnji čas predstavljali so „Puritane“, katera opera pa se meni nij tako dopadala, kakor Lohengrin (Italijani pravijo: Lugherin). Za to zadnjo opero engajzirana je bila imenitna primadoma Volpi, ki je dobivala vsak dan po 1000 frankov. Pela je v resnici kakor slavček in občinstvo ji je vsak večer ploskalo in klicalo, da se je gledišče treslo. A kaj se zgodi? Podvzetnik je vkljub dobremu uspehu faliral in všel čez mejo in z njim šla je vsa opera po vodi. Ta mali krah je razburil naše mestne očete, posebno ker je omenjeni „impresario“ tudi magistratu izvabilen par tisoč čukov.

Kaj bo zdaj, se poprašujejo tržaški glediščni „habitner“. Sliši se sicer, da bo magistrat kaj učinil v tej zadevi ter nam rešil „Hamlet-a“ in „Muto di Portici“, pa težko bo rešil one denarje, katere so plačali abonirani. — V soboto bo morda gledišče uže sopet odprto.

Naš trg je len; malo posla, malo denara. Vse čaka na konferenco, nobeden ne veruje na mir in tako je spekulacija popolnoma ničeva postala. Kolonijalno blago se pa vkljub temu vzdržuje pri starih cenah, mej tem ko koruza in pšenica raste, ker se je te dni mnogo raznega blaga prodalo za Dalmacijo in kakih 30000 štarjev za Italijo. Lepa koruza velja denes na kolodvor postavljena f. 4.75 do f. 4.80 in se ji bo cena še povišala. Petrolija je še precej v Trstu, vendar pa lastniki združujejo cene in velja denes 27 1/2 z 20/0 odbitkom. Olje velja od 47 do 53 f., pa v kratkem bo boljši kup, ker bode došlo novo letošnje blago. — Napoleoni so denes vse dni f. 9.82, morda bode še kaj malega padli a po novem letu jih bomo sopet imeli po f. 10 in še več.

Kedor hoče dobro spekulirati v raznem blagu, pa ne s papirji, naj kupuje zdaj, dobro bo prodajal in bogatil.

Iz Rojana, 4. novembra. (Izv. dop.) Prosim slavno vredništvo, da bi blagovolilo ponatisniti v svojem veleocenjenem časopisu „Soča“ sledeči povsem resnični dopis.

Sledeči gospodje učitelji so bili imenovani za učitelje III. razreda: Jakob Cenčur v Škedenj, Anton Valentič in Katarina Marini za Občino, Matej Mašten za Prosek, Kontavelj in Štepan Klemenčič za Rojan. Premeščena sta bila sledeča gospoda: Franjo Pelicon iz Proseka v sv. Križ pri morju in Anton Ciargo iz sv. Križa na Prosek; pa gospodični: Marija Piano-va s Križa v Rojan, Antonija Ferluga z Rojana k sv. Ivanu. Za prve razrede sta bila imenovana začasno gospoda: Alois Bunc za Škedenj in Anton Maligoj k sv. Ivanu in gospodični: Ana Blažek za prvi moški razred na Občino in Mehtilda Škerletova za prvi moški razred v Rojan.

Tretji razred obojih spolov v Rojanu bo učil gospodine „Bonin-paša“ in sicer v slovenskem jeziku, ker za laški III. raz. je imenovan g. Klemenčič.

Tu v Trstu na magistratu se ne poprašuje, če je g. Bonin—Muthe—scha—rif zmogel slovensčine ali ne, ker vedó gotovo vsi, da take glavice, kakor je njegova, se ne dobi v vsakem zelenjaku??

Terdé njegovi intuijni prijatelji, da on razumé skoro vse iudo—germanske ali evropske jezike; slovensčino pa ima zavito v omarinih knjigah. Mené nekateri medju njegovih pajdašev, da kitajščina in japonsčina mu tečeti gladko, kakor da bi tepke sesal?? Tudi arabsčina je kos, ker vidili so ga, kako je hlastao „Koran“ prebiral in „Allah il ilallah“ Muhamada grozil, če bi moral še kedaj učiti se Janežičeve slovnice!

Ne vem, če Mihec in Jakec, njegova največa neprijatelja, na krivej in razpočenej palači sedeča, vesta kaj o tem, da je on jezicni strokovnjak, ker gotovo bi ga bila morda uže zdavnej priporočala kakovej pomorske svetovne trgovski „asociaciji“ za tolmača??

Blagor Sloveniji tisučerokrat, da ima takegava sina v svojem varstvu; sme se gotovo z njim ponašati in največ pa Rojan, ki ga hrani in posluša njegov rešilni glas? On je pravi „Dalaj—Lama“, kar je od njega (celó prah), je vse sveto, in kar je zoper njega, vse prokletó. Gorje okoličanskemu učitelju, ki bi se zoper njega pregrešil, svetoj jezój bi on to spročil magistratu in ta streló ma bi ga pošnil v Berezov v prognanstvo. Gorje okoličanom rojanskim, če bi od magistrata zahtevali slovensčino v ljudskih šolah, napihnil bi se gospodine Boniu in premenil se v Bonin—Žabo in v takevej obliki bi kvakal zoper njo.

Magistrat bi ga ubogal in poslušal po žabje kvakajočega glas, ker tudi on se ne predrzne razzalliti ga, ker magistrat dobro vé, da kadar Bonin—hruška pade raz debla, nehato bode polavščevanje.

Zategatelj so ga proklicali „coram populo et at majorem italicam gloriam“ za učitelja III. razr. slovenskega, seveda samo z imenom!

Gorje, strah in trepet otročičem v šoli, ko bi mu odgovarjali da ali ne, po slovensko; ali bi pela po hrbitih in rebih sveta Gangesova trstlika. Le „si signor in ne signor“ morajo mu odgovarjati. Njegov vhod v šolo morajo pozdravljati le po laško, ker on

je pravi Florentinec in Dante je proti njemu muha ???!!!

X. Y. Z.

Politični pregled.

V Gorici 10. nov. 1876.

Nas Cislajtance zanima uže nekoliko dnij debata o odgovoru našega ministerstva na interpelacije našega državnega zbora skoraj bolj, nego vsako drugo vnanje vprašanje. In zakaj bi nas ne, saj smo radovedni pozvedeti tudi mi menenje naših avstrijskih Nemcev, kakova mora biti naša vnanja politika gledé orientalnega vprašanja, po drugi strani zopet radi poslušamo, kako naši opozicijonalcí uporabijo dano jim priliko, da tudi oni izjavijo svoje menenje in stališče v tem za nas Slovence prevažnem vprašanju. Za besedo oglasilo se je prav mnogo govornikov in radovedni smo bili res, kako bode marsikater Nemeec v svoji osebnosti s puhlimi frazami narisaval pot, katerega mora hoditi naša vnanja politika. Debata pričela se je prešlo saboto in trpela je cele tri dni. Res škoda, da se niso mogli izjaviti vsi oni možje, kateri so se oglasili za besedo, če bi ne bilo bolj škoda za čas in za denar, katerega stanejo take dolge, brezpotrebne besedarije. Prav je toraj bilo, da se je debati naenkrat konec storilo ter da sta le še samo dva generalna govornika, od vsake stranke jeden, konečno izjavila se v splošnem, kar jim je bilo na srci.

Zbornica poslancev bila je polna, galerije in vsi drugi prostori za sleherne poslušavce bili so pa natlačeno polni. Pervi je govoril baron Zschok o nastanku hercegovske in bosniške ustaje in je ojstro grajal obnašanje dalmatinskega namestnika barona Rodič-a in Andrassy-jevo politiko napram onim dogodkom in sploh orientalnemu vprašanju. Za njim oglasili so se zaporedoma sami nemški govorniki dr. Demel, dr. plem. Plener in židovski dr. Kuranda, izmed katerih je najbolj zmerno, dostojno in razumno v avstrijskem smislu govoril dr. Plener, za kar mu, se vé da, naši nemški ultra nikake hvale ne vedó. Za temi dobil je besedo grof Hohenwart, kateri je pokazal z možato besedo, da je pravi avstrijski patrijot. Pervi dan udeležili so se še debate nemški eksaltado, znan iz dobe Hohenwartovega ministerstva, dr. Granitsch in Gollerich.

Drugi dan debate začel se je z govorom državnega poslanca za slovensko Štajersko dr. Vošnjaka, kateri je izrazil žive simpatije vseh avstrijskih Slovanov za tlačenje in mučene bratè pod turškimi krutim jarmom in svaril pred vojsko proti Rusiji, katera bi se le bila za gnjilo Turčijo, za ktero ga nij več obstanka. Za njim je prav ojstro govoril moravski poslanec dr. Fanderlik. Če bi se mi bili apali v našem listu kaj takega izreči, gotovo bi nas bili konfiscirali. Govorili so še nekateri nemški poslanci in potem sklenil se je konec debate. Volila sta se le še dva glavna govornika dr. Herbst iz leve stram in Greuter iz desnice. Oba sta izrazila želje in izrekla svoje prepričanje o potrebi zboljšanja stanja Slovanov pod turškim žezlom. Greuter meni, naj se to s tem izvrši, da anektira Avstrija Bosno in Hercegovino, mej tem ko misli Herbst, da je treba zadovoljiti se z onimi reformami za te dežele, katere je ob svojem času narisal naš minister vnanjih zadev Andrassy.

Sedaj, ko je dvomesečno premirje veljavno za vsa bojiska sklenjeno, začela se bodo zopet diplomatska obravnavanja, če se uže ne razbije vse preje ob določeni demarkazijske črte mej vojskami na serbskem in črnogorskem bojišču, katero imajo zaznamiti vojaški zastopniki vseh vlad pri visokej porti, kateri so ravnokar na potu iz Carigrada na bojna polja, česar pa mi ne upamo.

To je prvi korak za sklepanje miru. Kaj bodo naši diplomatje sklopili, tega pač še nikdo ne vé. Govori se, da se imajo najpreje po-

govarjati zastopniki garancijskih vlasti v Štambulu o ditičnih mirovnihi pogojih in stoprav potom se bode dejanski mir sklenil na podlagi teh pogojev. Od druge strani se pa pravi, da se naj Rusija in Turčija same mej seboj pogovorite in pogodite, na kar deluje bajé ruski diplomatični zastopnik v Štambulu Ignatijev na vse kriplje.

Po prvem načinu prišel bi načert mirovnihi pogojev izdelan po Angliji na diplomatično mizo; o tem načertu morala bi se najpreje Rusija izjaviti in stoprav potem bi Turčija svoje menenje objavila. Kako daleč smo še od željenega, povoljnega sklepa miru, sprevideti je lahko, če pomislimo, da se tirja od Turčije za Bosno, Hercegovino in Bulgarijo popolna avtonomija, česar se pa Turčija boji, kakor vrag križa. Nekaj se pa mora goditi in sicer veliko za tlačene kristijane, da bodo odslej naprej zavarovani proti turškemu barbarstvu. Če Turčija ostane pri svoji termi, imeli bomo gotovo vojsko z novim letom, če ne uže preje, ne le Černogore in Srbije, ampak tudi Gerške, Rumunije in Rusije proti Turčiji, ker vse te države pržijo na to, da bi pri pogrebu onemogle Turčije dobile vsaka kaj za-se.

Razne vesti.

Imenovanje. Uradne Narodne Novine naznanjajo v broju 246: „Ban kraljevinah Hrvatske, Slavonije i Dalmacije imenovao je Antuna Golju, ravnatelja pomočnih uredah kot gr. sudb. stola u Rieci, pristavom pomočnih uredah kr. hrv. — slav. — dalm. zemaljske vlade u odjelu za pravosudje, extra statum. — Čestitamo gosp. Golju, i veseli nas jako, da je“ dospel naš rojak i domaćin do te častne stopinje pri sosednem bratskem narodu. —

Duhovske spremembe. Čč. gg. Janez Dugulin iz Šterjana za 1. kaplana v Tominu. — Anton Carl novom, za kaplana na Št. Viško goru. — Tomaš Rutar, kaplan na Št. Viški Gori, za vikarja v Zgornjo Tribušo. — Janez Ferfolja za provizorja v Lokve. — Pavlin Perini iz Verse za kaplana v Grado. — Martin Chiarutini, katehet na nunski šoli v Gorici, za kaplana v Verso. — Karol Baubella, novom., za kateheta na nunsko šolo v Gorici. — Visokoč. g. Janez Wolf je dobil faro v Mirnem. — Ignac Fabjani, kaplan v Kviškem, gre za administratorja v Št. Lovrenc. — Franc Kafol, novom. za kaplana v Kviško. — Valentin Bresausig, kaplan v Muši, za 2. kaplana v Ločnik. — Franc Goljevček, sem. duh., za kaplana v Mušo. — Štefan Bresan, subsid. v Opačjem selu, za vikarja v Šmartno na Krasu. — Anton Kranjc, novom., za kaplana v Opačjeselo. — Vis. č. gosp. Anton Zernitz, fajmošter v Ajello-u, je dobil dekanijsko faro v Korminu. — Vicenc Sovorgnani, kaplan v Ajello-u, je postal farni administrator. — Adolf Harmel je predlagan za fajmoštra v Šebreljah. — Andrej Skrt, kaplan v Tolminu, gre za vikarja v Obloke. — Franc Luznik, kaplan pri sv. Luciji, za provizorja v Roče. — Alojzi Tomšič, kaplan v Romansu, za kateheta na dekliško mestno šolo v Gorici. — Janes Grusovin, namestni učitelj pri gluhomih, za kaplana v Romans. — Juri Pervanje, vikar v Avčah, je šel v pokoj. — Umrta sta Anton Stepančič, vikar v Podgori in Lorenč Kristan, vikar v pokoj. R. I. P.

Nesreča čez nesrečo ali mertvaška glava. Knjižica terpečim in nesrečnim ljudem v tolažbo, po nemškem izvirniku na slovenski jezik preložil Lj. J. — V Ljubljani natisnila in prodajata Klein in Kovač (Eger) 1876.

Advokat dr. Josip Serneč, brat advokata dr. Janko Serneča v Mariboru, je otvoril svojo pisarnico v Celju na glavnem tergu št. 38.

Imenovanja. Cesar je imenoval preč. gosp. Štefana Kociančiča, profesorja sv. pisma, itd. za častnega kanonika pri tukajšni metropolitanski cerkvi. — Preč. gospod. monsig. Alojzi Zorn, profesor dogmatike in vodja centralnega semenišča, častni kanonik itd. itd. je imenovan za uda deželnega šolskega sveta.

Društvo Edinost v Ajdovščini napravi veliki ples z vojaško godbo dne 11. novembra 1876 v svoji dvorani. Začetek ob 8 uri zvečer.

Javna zahvala.

Vsem p. n. gospodom, kateri so blagovolili spremiti ranjcega računarskega oficijala tukajšne direkcije

za gozde in grajščine Anton Zuljan-a k večnemu počitku, posebno pa p. n. gospodom uradnikom te direkcije in mej temi v prvi vrsti p. n. gospodu c. k. dvornemu svetovalcu Tiriót-u, kateri je blagovolil priskrbeti od ministerstva za poljedelstvo 100 gld. za pogrebne stroške, kakor tudi p. n. gospodom pevcem goriškega oddelka društva „Slavec“ za mlo nagrobni-co „jamica tiha“ in slednjič p. n. gospodom zdravnikom tukajšne bolnišnice „bogomilih bratov“ radi neutrudljivega delovanja pri zdravenji umrlega, izreka naj toplejo zahvalo

France Toroš, c. k. davkars. uradnik.

Listnica uredništva. V dopisu iz Kanala v zadnji številki Soče glasiti se mora nadučitelj mesto pedučitelj, kakor nam piše pedučitelj kanalski g. M. Zega, kateri nas obenem tudi prosi, naj objavimo, da nij on onega dopisa pisal, kar mi tu poterjamo.

Oznanilo.

Ravnateljstvo zastavljavnice (Monte di pietà) vstanovljene po grofu Thurnu v Gorici naznanja, da bode dne 11. decembra 1876 začela javna dražba (kant) nerešenih zastav III četert leta 1875 t. j. tiste, ki so bile zastavljene meseca julija, avgusta in septembra 1875.

V Gorici dne 8. novembra 1876

Ravnatelj: D. LOVISONI.

Najboljše sveče za cerkev in najcenejše dobé se pri g.

Oroslavu Dolencu v Ljubljani,

kateri ima uže dobro znano tovarno za domače voščene izdelke v Ljubljani in oddaja večini cerkva po Slovenskem svoje dobro znane čisto voščene sveče. Kot domač obrtnik priporoča se torej vsem č. cerkvenim predstojnikom in č. duhovščini sploh.

Voščar

Luigi Bader,

čegar firma obstoja v Gorici uže čez 25 let, priporoča čast. gospodom župnikom, kuratom in cerkv. administratorjem svojo zalogo voščenih pridelkov, katerih dobrota je bila pripoznana na goriški in terzaški razstavi še sreberno svetinjo, na monakovski in na svetovni razstavi pariški in dunajski s pohvalnimi pismi, in zagotavlja, da se dobivajo pri njem sveče iz pravega voska po nizkih cenah.

Naznanilo.

Podpisani dovoljuje si naznaniti slavnemu občinstvu, da ima zalogo decimalnih in navadnih kramarskih tehtnic, bute (pezè) mere za olje, vse po c. k. oblastnji cimentirane.

Zaloga nahaja se v Raštelu števil. 472; delavnica za veliko cerkvijo v Lenassi-jevi hiši števil. 36.

Prevzema naročila novih del in prenapredbe starih tehtnic v nove in je izvršuje hitro in po najnižji ceni Giovanni Colledani.

Pri Dunajski razstavi l. 1873 2 medaliji za napredek za 8 zvonov se skupno teže 300 centov, vlitih za votivno cerkev na Dunaji in razstavljenih.

Ces. kralj.

dvorna livarna za zvonove in metale

Ignacija Hilzerja & sinov

v Dunajskem Novem mestu

(Ignaz Hilzer & Sohn in Wiener-Neustadt).

se priporoča za naročevanje zvonov vsake teže in vsakega glasa

ter tudi za vsake

Za prej odločeni glas ali čisto harmonični akord naročenega zvonovja (več zvonov) se daje porošstvo. Zvonovom se pridaja tudi vsa druga oprava, jarmi iz lesa ali železja po najboljši in najnovejši šegi narejeni, tako da se veliki in težki zvonovi prav lahko gonijo, ker teko po zobcih na novo iznajden način; tudi se lahko presučejo, kedar koli treba, brez posebne naprave, tako da zvonovi dalje trpè in mnogo lepši pojo.

Naročila se izgotovljajo natančno in po ceni. Zarad plače so v-godni pogoji.

Kar ta liv. obstoji, 33 l., je vliła 2930 veči zvonov, ki so tehtali 12800 c.

izdelké iz vlitiga metala.

Tudi se zvonovi tako vredijo, da se pri zvonjenji vsi lepo vjemajo in kemblji drug za drugim v lepem redu bijejo. Za tako vredenje je iznašla ta livarna novo sistemo, po kateri vsak novo opravljeni zvon, pa tudi vse zvonove v zvoniku en sam clovek v kakih urah po zeló priprosti napravi brez vseh stroškov tako vrediti more, da zvonovi enako, hitreje ali bolj počasi tekó. Ta naprava se da posebno v-godno napraviti pri jarnih iz-zeleza skovanih, ki tekó na okroglih zobèh po lastni c. k. izključljivo priv. iznajdbi.

